

ea alcătuită și de cel dintâi premiant — care se va dovedi, poate genial, mai târziu — nu se poate prezenta la bursa valorilor de circulație curentă decît cu o primă de indulgență, desigur neconcludentă și nedorită nici de autorul ei. Astfel, impresiile agreabile ale cronicarului profesionist privitoare la ritmul punerii în scenă — ritm de una sută metri garduri — precum și cele dezagreabile aferente, iscate din gîfiala, pe ici pe colo, a alergătorilor sau a săritorilor, aducînd prea din cale afară a bilei (și bilciul „commediei dell'arte” de la care pare a se revendica spectacolul solicită o stilizare), toate acestea, zic, rămîn impresii și nu se pot constitui în judecăți de apreciere. Doga Eduard Ionescu a lansat o poliță, ce-i drept de valoare ridicată: publicul o andosează la ordinul timpului, care va arăta dacă are sau nu acoperire.

În Sganarelle, Alexandru Manolescu — tot un foarte tânăr actor — a încercat, fără a izbuti pe deplin, „un dublu rol” de nerod și de isteț, trecerea de la prima ipostază la a doua nu ni s-a părut suficient de convingătoare. În rolul Martinei, Lucia Burcovschi n-ar fi trebuit, poate, să izgonească de tot acel fond de tandrețe pe care o soție, oricît de cață ar fi, îl are pentru un soț căruia îi sare în apărare atunci cînd un al treilea tabără pe el, cînd o tupungește: „lasă-l (ideea va fi reluată de Voltaire!) să mă bată, că de-aia e soțul meu”. În rol cuplul comie Valère-Lucas, Florin Crăciunescu și Ion Duțu, cel dintîi punîndu-și cu inteligență în valoare statura și timbrul baritonal, cel de-al doilea remarcabil de sprinten pentru volumul său. Cochetă și agreabilă Doina Tamaș în Jacqueline; cu farmec de păpușă mecanică a compus Adina Popescu rolul „mutei” Lucinde. Corect, Marius Marinescu (Géronte), dar strident Ion Mihail în Léandre. Un cuvînt de laudă la adresa întregii echipe de actori pentru efortul — mă refer și la extenuantul efort fizic — depus pentru susținerea cadentei solicitate.

Ingenioasă, într-adevăr „ca o jucărie”, scenografia (Doina Spițeru, Gabriela Rieșan); frumos, costumul de păun al lui Leandro, dar dizgrațioasă ideea de a o purta pe Martine din colțuni.

Am plecat de la spectacol cu impresia că am asistat la jocul unor copii într-o recreație, ceea ce poate nu e pe deplin satisfăcător, dar nici rău nu e.

Radu Albala

P.S. O reușită farsă, programul de sală: greșeli de corectură cît cuprinde, tipar răzbătînd de pe o pagină pe cealaltă a filei, în fine, pagini încurcate.

Teatrul „Țândărică”

• COPILUL ȘI CIOCÎRLIA

de Titel Constantinescu

• UN BĂIAT ISTEȚ ȘI-UN REGE NĂTĂFLEȚ

de Costel Popovici

Școlarii și preșcolarii vor fi recunoscători lui „Țândărică” pentru că le-a dăruit de curînd două montări a căror formulă spectaculoasă și atrăgătoare este garantată de fama casei noastre producătoare de „minuni”... în serie.

Copilul și ciocîrlia merită să fie considerat o fermecătoare variantă „păpușărească” a unui spectacol de „teatru total”. Un act spectacular construit în întregime „la vedere” și care implică total asistența și, mai ales, solicită participarea micilor spectatori. Eliberați de chingile minusculei scene păpușărești tradiționale, creatorii de la „Țândărică” au conferit sălii studioului de la subsolul Teatrului „Giulești” (în care se desfășoară acest spectacol) valoarea unui spațiu liber, deschis unui mare joc colectiv. Ei propun copiilor, așezați turcește pe covor, în mijlocul sălii (în care nu se mai găsesc obișnuitele rînduri de scaune, ci doar cîteva accesorii: un podium, o bară cu fulare colorate, un paravan, cîteva plăci de plastic negru și niște scaune mărginașe pentru... adulți), să pornească împreună la o „mare aventură”: să caute o ciocîrlie pierdută de un băiețel. Convenția și codul reprezentației odată acceptate, se lasă friu liber fanteziei și improvizăției. În calitate de spectatori, amestecați printre copii, de ghizi, de eroi ai povestirii pe care-i personifică doar prin atitudine și gest, artiștii păpușari (particularizați prin culori deosebite de costum: Actorul în bleu, Actorul în portocaliu, în roșu, în liliachiu etc.) poartă copiii pe umeri mirifice, pe drumurile pline de frumusețe dar și de obstacole ale Țării Soarelui, ale Toamnei, ale Iernii. Sugerate, prin soluții scenografice simple și adecvat copilărești, dar de mare efect plastic, aceste peisaje de-

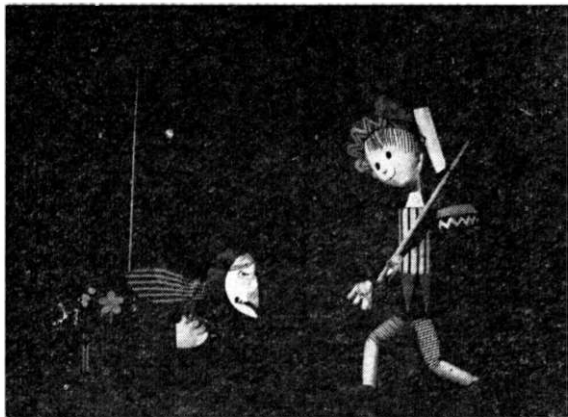
licate devin adevărate surse de încântare și argumente pline de fantezie și ingenuitate, în demonstrarea tezei moralizatoare care-i învață pe copii să aibă un ideal, să fie curajoși și solidari întru atingerea lui. Farmecul irezistibil al spectacolului îl constituie credința și sinceritatea cu care copiii se lasă antrenați și excelează cu toată bucuria și fericirea inocenței acest joc; cum fac totul pentru a reuși: se tîrîie pe burtă sau în patru labe prin jungla imaginară, se sperie de apariția unui gigantic leu, (binecînteles... actori în galben și portocaliu), înoată prin valurile unui rin (voal alb și transparent), alungă cu imagineri bulgări de zăpadă „babele” din Țara Iernii, alegară pe jos sau se suie într-un tren construit din trupurile lor, se sperie și se înveselesc, ciulă și aplaudă frenetic fascinantă apariție, simbolul soarelui și al prieteniei, ciocirlia înfipă în vir de băț!

Meritul acestui ingenios spectacol aparține fostului elev din Cairo al Teatrului „Țăndărică”, Nagy Shaker, care și-a oferit generos talentul în trei ipostaze: de antor al scenariului, prelucrat cu reale virtuți poetice de Titel Constantinescu; de regizor și scenograf. Cea mai importantă contribuție o aduce însă actorii păpușari. Am reținut așadar pe Costel Popovici, Rita Stoian, Mihai Prujinschi, Justin Grad, Gheorghe Fundătură, pentru însușirile lor multilaterale, care ne-au făcut să trăim și noi alături de copii iluzia jocului. Ca întotdeauna, Brîndușa Zaița Silvestru a fost excelentă. Sufletul gingaș și sensibil al întregii reprezentații, inițiatoare și stăpînă a jocului, această deosebit de înzestrată artistă a teatrului nostru de păpuși a insuflat viață în viața ei micuțului erou al piesei, reprezentat doar printr-un singur detaliu: un cap supradimensional, pe care interpreta îl poartă pe mină.

Mi-a plăcut și spectacolul „tradițional” *Un băiat isteț și un rege nătăflet*, realizat de „veteranii” marionetiști de la „Țăndărică”. E viu și agreabil în cel mai bun sens al cuvîntului. Prefer, binecînteles, proiectele mai ambițioase, care tind către sublimul artei păpușărești, care nu se tem nici de obstacole pentru cauza unei arte atât de generoase și de complete, aspirații cu care ne-a hrănit ani de-a rîndul colectivul de la „Țăndărică”. Totuși, și în acest caz, al unui spectacol obișnuit, în care am văzut defilind în fața noastră galeria arhicunoscutelor prototipuri: Regele, Regina, Măscăriciul, Prințesa, Tilharii, Omul sîrac, Băiatul, Morarul, Uriașul etc. ne-am lăsat în voia farmecului pe care l-a trezit, spontan, apariția fiecărei păpuși, stilizată caricatural cu talentul seducător și sigur al Ellei Conovici care semnează și regia spectacolului. Hazul și savoarei Reginei „care tricotează în scrînciob”, a temutului, dar caraghiosului Rege „cărui a se învîrte capul în toate direcțiile”, a năzdrăvanului Căluț „pepit cu romburi”, a istetului și îndrăznetului, candidului erou „Copilul cu ciptică roșie”, care reușește să înfrîngă prostia

„Copilul și ciocirlia” de Titel Constantinescu. În dreapta, Brîndușa Zaița-Silvestru

„Un băiat isteț și un rege nătăflet” de Costel Popovici

incoronată, făcînd să triumfe astfel bunul simț și Binele. au subliniat tendințele educative din povestirea celebrilor frați Grimm ca și din adaptarea cunoscutului nostru artist păpușar Costel Popovici. Împrumutate acestor măstrușnice alcătuirii de lemn, cîrpă, sau material plastic, glasurile cunoscuților noștri actori: Ion Lucian, Florin Piersic, Ion Caramitru, Constantin Rautchi, Mircea Diaconu, au conferit personajelor umor și o încîntătoare particularitate. Virtuozitatea în mînuirea păpușilor, dovedită de artiștii Elvira Chladeck, R. Zolla, Antigona Papazicopol, Suzana Katz, Aurelian Manoliu, Eugenia Dumitriu, Ingrid Fischer etc.; decorurile suave și grațioase ale Mioarei Buescu, muzica expresivă a lui Paul Țurmuzescu dau acestei montări împlinire și forță atractivă. Desigur, rezerve se pot face în ceea ce privește unele stridente în banda sonoră, unele prea zgomotoase participări vocale, sau unele încetiniri de ritm, datorate unor detalii scenografice etalate în sine.